

Nomade

Newspaper of the Brussels No Border camp



*Tous les drapeaux ont été
tellement souillés de sang et
de merde qu'il est temps de
n'en avoir plus du tout.*

Gustave Flaubert.

**We are
here !
and
we will
fight !**

Riot ! Occupations !
Vandalism ! Demos !
Sabotage ! Spectacles ! So
many other possibilities... fires !
Thunder ! Lightning ! Flames ! Like
a furnace ! Bouquets of revolution
are flowering in the dark depths of
a senile capitalist system. Tossed
toward prisons, those that build
them, instigate them and protect
them. Freedom of movement is not
a crime. There are those that accept
the state of affairs and pay for it,
sometimes with their lives. Then
there are those who rush forward to
challenge it. There are those that
dare to cross those borders without
permission, without asking, without
waiting, without papers with only
the promise of imprisonment.
Activists, clowns, punks, skinheads,
hippies, antifascists, affinity groups;
communities, individuals, collectives,
NGO's, tramps: "The resistance"
from every angle and every nation.
Let the fires rage until everyone is
free.

Emeutes ! Occupations !
Vandalismes ! Manifestations !
Sabotages ! Spectacles ! Tant de
regards tournés vers d'autres
lendemains... Incendies ! Foudres !
Étincelles ! Brasiers ! Flambées !
Fournaises ! Feux ! Dans les bas fonds
du capitalisme en crise de sénilité,
fleurissent encore les bouquets ardents
de la révolte. Jetés sur les prisons, leurs
constructeurs, leurs instigateurs, leurs
défenseurs. Circuler n'est pas un crime.
Certain-es le subissent et le paient,
parfois de leur vie. D'autres le crient,
de leurs débordements propres. Car
c'est l'enfermement qui est promis, à
ceux et celles qui franchiraient les
frontières sans autorisation, sans
permis, sans demander, sans attendre,
sans papiers. Militant-es. Activistes.
Clowns. Punks. Skins. Hippies. Antifa.
Groupes affinitaires. Communautés.
Individu-es. Collectifs. Orga.
Marginaux. « Résistants » de tous
bords et de toutes contrées. Brûlez de
vos feux partout, et liberté pour tous et
toutes.

Rellen ! Bezettingen !
Vandalisme ! Betogingen !
Sabotage ! Spektakel ! Alle
ogen zijn gericht op een andere
toekomst... Branden ! Vlammen ! As !
Vuur ! Verborgen onder een seniel
kapitalisme bloeien nog enkele
bloemen van verzet; gegooid in het
gezicht van de gevangenen, zij die
die gevangenen bouwen,
rechercheurs, en zij dit systeem
verdedigen. Migreren is geen misdaad.
Sommigen ondergaan het en betalen
er soms met hun leven voor. Anderen
schreeuwen het uit, uit frustratie, want
het is de gevangenis die wacht op zij
die de grenzen overschrijden zonder
toestemming, zonder het te vragen,
zonder te wachten, zonder papieren.
Militanten, activisten. Clowns. Punks,
skins, hippies, antifa,
affiniteitsgroepen, individuen en
collectieven, organisaties en
marginalen « verzetslui » van alle
kleuren en van over de hele wereld.
Laat jullie vuur overal branden, en
vrijheid voor iedereen.

UPDATE LEGAL TEAM



Tijdens de betoging op zondag aan het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel heeft de politie hardhandig opgetreden tegen de aanwezige activisten. Hoewel de politie tijdens de gehele namiddag volledige controle had over de richting en ruimte die de betoging kon nemen, was de houding erg agressief en provocerend. Zo werden de activisten al opgewacht aan het Noord-station om de trein te pakken naar Nossegem. Na identiteitscontroles op het station van Nossegem werd men pas in staat gesteld om de betoging te starten. Voor de minste versto-

ring van de gecreëerde orde werd de matrak boven gehaald, met paarden gechargeerd en personen administratief aangehouden. Op een bepaald moment werd er een persoon uit de betoging geplukt en vervolgens geslagen door verschillende agenten terwijl hij al op de grond lag en zich niet kon verweren tegen dit geweld. Andere mensen zijn gewond geraakt tijdens de interventies van agenten te paard in de betoging. Een persoon heeft hier ondermeer een hersenschudding aan overgehouden. Uiteindelijk zijn alle personen die administratief werden aangehouden weer vrijgelaten aan het treinstation.

During the demonstration on Sunday at the Steenokkerzeel detention center '127bis' police acted violently towards activists. Even though the police had total control over the direction and space in which the demo was authorized, the attitude was overwhelmingly aggressive and moreover provocative. Police were waiting for activists at the Gare du Nord where they boarded the train to Nossegem. The demonstration could only take place after extensive identity checks at the Nossegem train station. Police were on the offensive with batons and charged into the demo with mounted police (which created a dangerous situations) and arrested a number of people. At one moment someone was 'snatched' from the demo and beaten up while he was on the floor and unable to defend himself. Other people were hurt as the police charged on horseback. One person was taken to hospital with concussion. In the end, all persons placed under administrative arrest were released at the train station.

On returning to the Gare du Nord, a group of five people were detained in a supermarket without any charges against them. During their detention they were treated roughly and submitted to constant verbal insults for taking part in the No Border camp. Whenever someone spoke without police permission they were beaten with batons. These arrests were pure intimidation and could not have served in the interest of maintaining public order. After spending the night at the police station they were been released.

Na terugkeer op het Noord-station is een groep van vijf personen aangehouden in een supermarkt, zonder enige aanklacht. Tijdens de duur van hun aanhouding werden zij erg ruw behandeld en beledigd omwille van hun aanwezigheid op het NoBorder kamp. Als iemand zonder toestemming sprak kregen zij een klap met de matrak. Deze aanhouding was zondermeer pure intimidatie van activisten en diende geen enkel nut voor de openbare orde. Na een nacht op het commissariaat zijn zij weer vrijgelaten.

BUS TOUR

10 am, eyes half awake, bellies full of bread and jam and coffee (a few cigarettes. Maybe a little humous...), a bunch of campers shuffle like zombies from Tour & Taxis onto a beautiful, fifties style blue/green bus. "Somebody told me this was the breakfast queue. And now Im on a tour round the city. Damm !" A bunch of tourers hang out the open back of the now packed bus. Standing room only. Its like a scene out of "Summer Holiday" but with more dreads and added techno.

First stop : The Asylum Centre, near Gard du Nord. We see two parts of this building. On one side, the place where people can make an asylum claim. We hang around outside. People waiting to make or hear their claims hang out too. We all share the cold and hunt for some space exposed to the sun. On the second side is the... Our tour guide talks of her experiences as a lawyer representing claimants here.

The building is an enormous block ; a mass of goldish glass that was probably quite impressive sometime around 1986. The building is primarily the World Trade Centre, announced in matching 80's font at the building's peak. The irony of the asylum centre being housed within this homage to global trade is not lost!

Back on the bus for a short ride to the Appeals Commission. A bland, Lego building thats been pepped up a bit by a welcome committee of Police. They stand in front of the building watching us. We stand there quiet, inquisitive, giggling at this display. "40 cops and a razor wire fence for us ? Oh, you shouldn't have !" Ten tourers are allowed entry to the building, to witness court proceedings for appeals. Down



a Big brother corridor of small, blank court rooms and into a court in session. We shuffle in like schoolkids late for class. An African man and his interpreter are between two lawyers; one for the defense and one representing the state. The men sit and the lawyers stand, making the men look smaller; less powerful. We see their backs ; facing us and them are two robed judges. The talk is of their claim, of appeals for leniency and recognition of the man's lack of education and life in slavery. The appearance of robes and judges and courts jars next to the the casual appearance of the men and seems an unsuitable means to handle the personal and human nature of his claim. It feels uncomfortable to be allowed to walk in on what must be a daunting experience for this man.

Back on the bus. The difference between the experience in the Commission and the bus techno is stark. Onwards past the asylum home "Le Petit Chateaux" housing 7 to 8 hundred claimants. People wave to us from the street and we wave back. Stop 3: Church "Beginage". A private place with a priest sympathetic to the struggle of migrants, no Police were invited to meet us here. The church has been the site of numerous occupations and hunger strikes. The first in 1999 when 200 people occupied the church after a woman died at the hands of Police during attempts to deport her. What followed this struggle was the first mass regularisation of migrants in Belgium. Our tour guide commented – half joking but also serious - on the sad fact that hunger strike is the best way to get status in Belgium. Inside the church were photos and cuttings from the numerous occupations of the



church, including the recent hunger strike of 18 Pakistanis that had ended after 22 days without food just two days ago.

On to our final stop near Porte D'Amuur at the church: St.Boniface where Dee Dee meets us to tell of his time in the church. In 2005 St. Boniface was the scene of an occupation of some 300 people, mainly escapees of Police raids at the asylum home "Petit Chateaux" but also others from across the country and in solidarity. Unhappy with the ongoing clandestinity, the endless waiting, or the countless times the state ignored their own laws as a means of using violence against asylum seekers (allowing hunger strikes to continue for many days before granting status, for example), this occupation was the first time that the sans papiers movement had written their own proposition of law; calling for regularisation, a proposal that was debated in Parliament, but later negated.

Despite Dee Dee's positivity, the end of his story was bitter sweet. Many who participated in the occupation had been declined any status. Those that had been allowed to stay had to prove they were in continuous employment in order to be able to remain. A difficult request and a constant fear.

The tour over, the group dispersed and heading back through Brussels, it was hard to ignore the idea that what we had seen was not an alternative tour of the city. Rather, with the diversity of people on the streets, of languages overheard, the diversity of goods in the stores, it WAS the city as much as any other view.

LA POLICE DONNE LE TON



Dimanche après midi, la manifestation qui a eu lieu devant le 127 bis, futur-ancien centre de rétention¹, a réuni près de 150 personnes à Steenokerzeel. Il s'agissait de protester contre l'enfermement des étranger-es et de commémorer le meurtre de Semira Adamu², comme tous les 26 septembre. La forte présence policière n'a pas calmé les ardeurs, malgré l'agressivité et la hargne des cognes.



L 4 h : arrivée à la gare. Les flics font l'accueil à la sortie du train, caméras en main : *“Allez-y, empruntez les escaliers, c'est bon on ne vous contrôle pas”*. Mon oeil ouais ! À peine engouffré-es dans les marches, les manifestant-es sont pris-es en sandwich : en bas des flics francophones, en haut ça parle néerlandais, ça ne se comprend même pas entre uniformes, ce qui alimente la confusion des personnes bloquées.

Le discours change : personne ne sort sans avoir décliné son identité. Les activistes refusent. Ce n'est qu'après de longues négociations, soit une heure et demie plus tard, que commence la manif. Les activistes, libéré-es au compte-goutte, n'ont pas échappé à une fouille, et certain-es sont même contrôlé-es. Des objets très dangereux sont saisis (cerflex, tournevis informa-

tique...) ainsi que du matériel de soin : de quoi faire les bandages, du tissu et des ciseaux (de couture : ça ne coupe pas la peau).

D'après France, membre du CRACPE, *« les contrôles sont fréquents dans cette zone, c'est pour cela que nous sommes venus peu nombreux [du collectif] aujourd'hui. Le collectif a été créé suite à l'ouverture d'un centre de rétention à Liège. Aujourd'hui de nombreux centres existent : Bruges, Merxplas... Même les aéroports sont équipés : des centres IN-ADS4 sont ouverts afin de mettre en détention et expulser directement les gens sans qu'ils aient le droit de voir un avocat »*.

Direction la prison, les gens avancent un peu amers mais fiers. Fusent les slogans *“No nation, no border, fight law and order”*, *“Freedom of movement is everybody's”*

right, we are here and we will fight”³, “ police partout justice nulle part ”.

A l'arrivée devant le centre, Lara explique « Les personnes enfermées dans ce centre restent légalement 3 mois, sauf s'ils « » au moment de leur départ. Ainsi, un étudiant sans papiers à Bruxelles est enfermé depuis 9 mois. [...] Depuis 3 ou 4 ans la police Belge effectue des contrôles aux frontières extérieures. Des personnes embarquant pour la Belgique sont contrôlées et arrêtées avant même de monter dans l'avion.»

Nous sommes bien loin de tout savoir sur les méthodes employées par les politiques qui ne reculent devant rien pour cacher une réalité alarmante. Devant le centre ça agite les grilles, ça crie, ça chante. Rien de méchant, simplement pas un défilé amorphe ni muet comme on en voit trop souvent. Comment réagir devant ces manifestant-es plein de vie ?

Surtout que derrière grilles et barreaux il y a du répondant : les prisonnier-es font signe des mains, agitent des tissus, essaient de communiquer avec nous malgré la distance et l'appareil répressif.

Tou-tes les policier-es sont casqué-es et paré-es de boucliers. Et il y a la police montée! Et les canons à eau ! Et les chars anti-émeute! Et des cars vides pour embarquer tout le monde! Et le fameux hélicoptère ! Ah !

Au bout de cinq minutes, vicieusement, des agents se sont glissés-es de plus en plus près des chahuteur-euses de grilles, avant de donner un semblant de charge avec les chevaux, leur permettant d'arrêter 11 premières personnes. Montée de tension immédiate, avec jets de patates, de crottin et de terre sur les forces de l'ordre, mais rien ne se passe jusqu'à ce que l'on décide de partir vers la gare, pour rejoindre les compagnon-es interpellé-es qui viennent d'être libéré-es.

Nous partons alors en tentant faire le tour du centre. Décision très vite contre-carrée par les boucliers. Le trajet pour la gare est aussi bien tracé au retour qu'à l'allée, la cavalerie pousse la petite foule, l'obligeant presque à trotter. Une jeune femme se fait piétiner lors d'une mêlée, les chevaux comme ceux qui les montent étant bien trop nerveux. Au passage, quelques un-es sont jeté-es sur le bas coté par les forces de l'ordre et passé-es à tabac avant d'être arrêté-es.



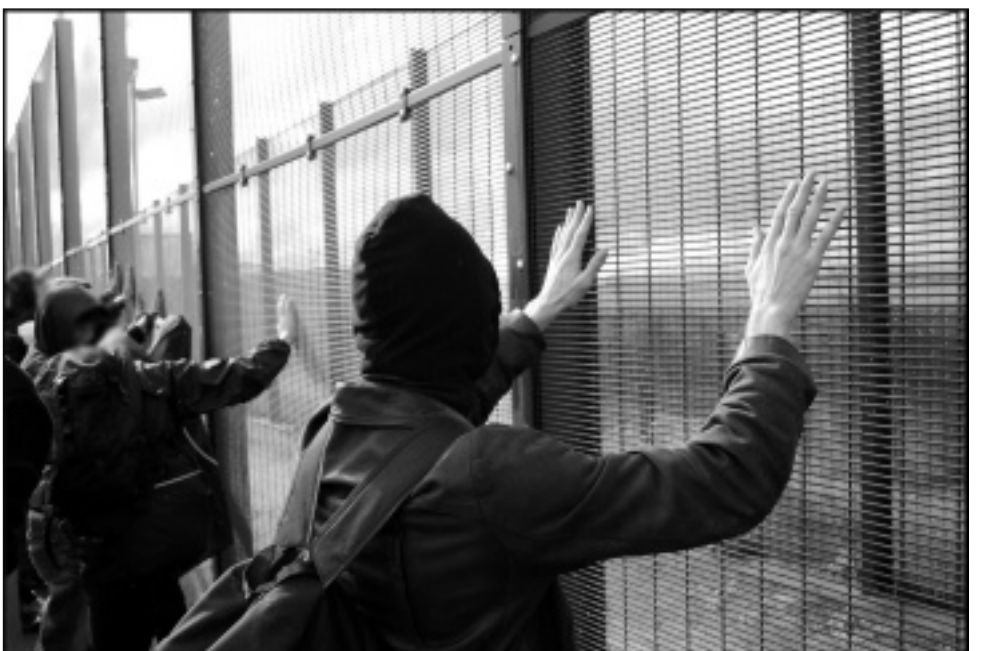
De la part des activistes il y a la volonté de ne pas se laisser humilier... Aux manifestant-es de s'adresser aux flics : « Hé toi, l'animal ! Descends de ce cheval ! ». Pause sous tension. On marche en rangs serrés, solidaires, au coude à coude. Sur le trajet un photographe se fait interpellé, matraquer, arracher son appareil et effacer toutes les photos de la journée lors de son contrôle d'identité.

Qu'ils soient à cheval, à pied ou en camion, ce qui est certain c'est que les flics agissent en obéissant aux ordres, quitte à envoyer une femme à l'hôpital. Pas pour rien que les gens regardaient les policier-es en bêlant...

Une des brutes dira juste avant le départ collectif “vous savez, nous ne sommes pas là que pour taper”. Nous voilà rassuré-es ! Avec toute l'attention qui a été déployée

pour nous contrôler, espérons que le message a été perçu... Les détenu-es, et c'est le plus important, ont bien noté la présence et la haine des gens contre la politique menée par les pays de l'Union Européenne en matière d'immigration. Petite victoire, mais victoire quand même.

1. Un nouveau centre de rétention est en construction en face de celui 127bis, la voix officielle prétend qu'il serait détruit, mais cela est fortement contestée.
2. Semira Adamu est morte à Bruxelles le mardi 22 septembre 1998. Elle était dans le coma depuis plusieurs heures suite à une tentative d'expulsion musclée réalisée par la gendarmerie belge sur l'ordre de l'Office des Etrangers. Elle avait vingt ans.
3. Collectif de Résistance Aux Centres Pour Étrangers.
4. INitialization & ADministration System.





De politie zet de toon

Zondagmiddag, een manifestatie van 150 aan de poorten van 127bis, voormalig en toekomstig detentiecentrum (1) om te protesteren tegen de vrijheidsberoving van vreemdelingen en om de moord op Semira Adamu te herdenken. De sterke aanwezigheid van de politie en de 'ordehandhavers' hebben het vurige verzet niet kunnen intomen, ondanks intimidatiepogingen en onomstootbare agressieviteit van hun uit.

... nog maar net op de trappen worden de manifestanten in sandwich genomen... pas anderhalfuur later begint de manifestatie. De manifestanten worden druppelsgewijs vrijgelaten, ze zijn niet ontsnapt aan fouillering... Ietwat zuurder, maar nog even fier gaat het richting gevangenis. De slogans galmen: « *no nation no border, fight law and order* », « *freedom of mouvement is everybodys right, we are here and*

we will fight », « *police partout, justice nulle part* »... aan de hekken van het centrum, gezangen, geroep. Nix gemeen, gewoonweg geen amorfte samenhoping, noch onmondige massa zoals we er te veel zien. Hoe reageren voor deze manifestanten vol leven. Achter de hekken en gevangenisbaren komt antwoord: de gevangenen zwieren met doeken en pogen te communiceren, ondanks de afstand en het repressief staatsapparaat. Al de politie hebben helmen op en zijn voorzien van schilden, er is zelfs politie te paard! En waterkanonnen! En genoeg lege camionetjes om iedereen naar de gevangenis te voeren! En de alomtegenwoordige helicopter!... rekening houdend met alle aandacht die besteed is geworden om ons te controleren, hopen maar dat de boodschap is overgekomen, de gevangenen, hen, op z'n minst, hebben de haat gevoeld van de mensen tegenover de Europese politiek i.v.m. Migratie. Victorie?

...



JONG, FLEXIBEL EN CLANDESTIEN

Kinderarbeid in België lijkt iets uit de 19de eeuw. Voor jongeren zonder papieren liggen de zaken anders. Hun penibele situatie dwingt sommigen te werken om te overleven. In het zwart uiteraard, wat hen erg kwetsbaar maakt voor allerlei mistoestanden.

Ik ben geen slaaf, ik ben geen nul. Ik ben zoals jullie.' Anders dan zijn leeftijdsgenoten van 17 heeft Mihai nooit tijd voor ontspanning. Een avondje uit of een vriendinnetje zitten er niet in voor hem. Mihai is één van de vele jongeren zonder papieren in België. 'Als ik niet werk, wie gaat er mij dan geld geven?' Drie jaar geleden kwam hij met zijn zus uit Moldavië naar ons land.

□ eHet leven is hard, maar dat is normaal. Ik trek mijn plan wel.' Mihai werkt in de bouw. 'Ik neem alles aan, plakken, schilderen,... Maar geld blijft altijd een zorg. Je moet voortdurend rekenen hoeveel je kan uitgeven. Niet werken betekent geen geld om de rekeningen te betalen.'

Grijze zone of zwart gat ?

Niemand lijkt een idee te hebben van het aantal jongeren dat hier in het zwart werkt. 'Hoeveel jongeren illegaal werken of uitgebuit worden? Ik denk dat niemand dat weet. Het is geen grijze zone, maar een zwarte', zegt Heidi De Pauw, directrice van Pag-Asa, een onthaalcentrum voor slachtoffers van mensenhandel 'maar het zijn niet allemaal zwakke, onnozele wichten die misbruikt worden. Sommige jongeren staan sterk in hun schoenen en weten zeer goed waar ze mee bezig zijn.'

Ook Mihai weigert zichzelf als slachtoffer te zien. 'Ik dop liever mijn eigen boontjes. Papieren hebben en legaal werken zou mijn leven verbeteren, maar daar hoop ik al lang niet meer op. Om nog eens door al die procedures te gaan en dan toch weer een neen te krijgen, laat maar. Het is nog altijd beter dan in Moldavië. Daar werkte ik ook al sinds mijn zevende, maar wat ik hier op een dag verdienen is ginder een maandloon.'

Die vergelijking gaat niet op. Het leven in België is een stuk duurder. 'Mensen hebben soms de indruk dat ze hier veel verdienen', legt Liviu Hoărtean van het Brusselse integratiecentrum Foyer uit. 'Velen denken dat als ze voor een werkdag van twaalf uur 50 euro in de handen gestopt krijgen, ze een goed loon hebben.'

Als ze dan de kosten zien voor een woning en levensonderhoud, merken ze dat ze nauwelijks genoeg overhouden om te overleven, zelfs al werken ze keihard.'

Van je vrienden moet je het hebben

Er is weinig verschil tussen hetgeen jongeren en hun ouders doen om aan een inkomen te geraken. Vaak vinden ze op dezelfde manier werk of helpen ze mee om de klussen van hun ouders rond te krijgen. Liviu Hoărtean spreekt vanuit zijn ervaringen als werkbegeleider. 'Aangezien deze jongeren geen papieren hebben, moeten ze wel in het zwart werken. Het recht om legaal te werken hebben ze niet. Sommige ouders nemen zelfs hun kinderen mee naar de werf om een handje te helpen. Soms betaald, soms ook niet.'

'Vrienden en kennissen helpen elkaar ook wel', zegt Mihai 'ze zijn belangrijk bij het zoeken naar werk. Het wordt aan elkaar doorgegeven. Soms zijn vrienden en kennissen onderaannemers van elkaar. De ene vindt wat werk, maar kan het niet allemaal bolwerken en neemt een kennis in dienst. Degene onderaan verdient het minste, bovenaan het meeste. Iedereen neemt zijn procentje, sommigen betalen zelfs niet. Ook je zogenaamde vrienden niet.'

Vogel voor de kat

Mihai is in feite volledig afhankelijk van de goodwill van zijn werkgever. 'Zal hij me helpen als mij iets overkomt? Zal hij me uitbetalen? Ooit heb ik eens een heel huis opgeknapt. Toen het af was zei mijn baas "ik geef je niets want je werkt in het zwart". Je kan niets doen als je niet betaald wordt of ze dreigen de politie te bellen.'

Jongeren zonder papieren staan erg zwak tegenover een werkgever. Als ze niet worden uitbetaald, of er gebeurt een ongeval, kunnen ze moeilijk hun rechten afdwingen. Dergelijke verhalen kent Liviu Hoărtean van Foyer ook. 'Ik weet van een jonge gast uit Oekraïne die heel wat uren klopte in een meubelmagazijn. Op het

einde van de maand zag hij geen geld. Ze maakten hem wijs dat hij moest blijven werken om er zeker van te zijn de volgende maand betaald te worden. Uiteindelijk is hij daar gestopt, geen cent rijker. Een klacht indienen durft hij niet. Ook al heeft hij gelijk, het wantrouwen tegenover de autoriteiten is te groot.'

Werkgevers profiteren ervan dat deze jongeren geen papieren hebben. Ze beloven voor geldige verblijfsdocumenten te zorgen maar eerst moet er dan gratis gewerkt worden. 'Die papieren komen er natuurlijk nooit' bevestigt Sabine Craenen van Orca, een organisatie die opkomt voor de rechten van clandestiene arbeidsmigranten.

Wat nog opvalt is dat de arbeidscircuits sterk per gemeenschap zijn georganiseerd. Taal is hierbij een bepalende factor. Sabine Craenen: 'We zien vaak dat de eerste werkgever dezelfde taal spreekt als diegene die hij te werk stelt. Brazilianen komen bij Portugese onderaannemers terecht en andere Latijns-Amerikanen bij Spanjaarden. Turken nemen Turksprekende Bulgaren aan. Wat jongeren doen en welk loon ze krijgen hangt sterk af van de groep waarin ze terecht komen.'

Het beloofde land

Niet enkel het ontbreken van papieren maakt deze jongeren kwetsbaar. Ook familie en het sociaal netwerk rond hen spelen een belangrijke rol. Dat blijkt uit de verhaal van Yun.

De ouders van Yun hadden de beste bedoelingen. Ze hoopten dat hun zoon in België beter af zou zijn dan in China. 'Ik was tien toen ik met mijn ouders naar België kwam. Na twee jaar besloten zij terug te keren naar China omdat ze zich hier niet thuis voelden. Mijn nonkel en tante hadden een zaak in Gent en mijn ouders besloten mij de kans te geven hier naar school te gaan. Daar betaalden ze een grote som geld voor.'

Yun woont al 17 jaar in België. Inmiddels volgt hij Industriële Wetenschappen. Dat hij daar in slaagde was niet evident. 'Na een jaar was het gedaan met school. Vol-



gens mijn nonkel omdat mijn papieren niet in orde geraakten. Later bleek dat hij op het gemeentehuis verklaard had dat ik terug naar China was. In werkelijkheid moest ik helpen in de zaak, zeven dagen op zeven, twaalf uur per dag. Bovendien moest ik zorgen voor een andere nonkel met een zware handicap die bij de familie inwoonde. Heel de situatie viel mij enorm zwaar. Ik miste school want ik was altijd graag gegaan.'

Vangnet of valkuil

Sociale netwerken zijn noodzakelijk om te overleven zonder papieren. Ze helpen je de weg te vinden in een nieuwe omgeving en bieden steun als het allemaal teveel wordt. Maar er is ook een keerzijde. Als je netwerk je enige referentiepunt is wordt het moeilijk te zien waar een vriendendienst eindigt en uitbuiting begint.

'Mijn nonkel en tante hadden een enorme mentale dominantie over mij. Ik kwam nooit buiten. Ik maakte wel deel uit van de familie maar voelde duidelijk aan dat hun eigen kinderen anders behandeld werden. Ze wisten heel goed een evenwicht te bewaren zodat ik niet zou weggaan. Chinezen zijn heel gesloten en houden alles binnen de familie. Dat doorbreken wordt als verraad gezien.'

Genoeg is genoeg

'Uiteindelijk geraakte mijn geduld op', getuigt Yun. 'Jaar na jaar werd ik gefrustreerder. Ik zocht naar duidelijkheid, maar elke vraag over mijn papieren werd afgewimpeld. Onze buurman en het andere perso-

neel van de zaak zeiden me dat er echt iets fout zat. Op hun aanraden ben ik langsgestaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Die vertelde me dat ik al sinds 1995 was uitgeschreven. Ik was razend toen ik begreep wat er gebeurd was. Stap voor stap heb ik me van mijn familie losgemaakt. Via de buurman ben ik erin geslaagd terug contact op te nemen met mijn ouders in China. Zij waren dolgelukkig mij te horen na al die jaren. Ik ben bij een kennis ingetrokken en eindelijk terug beginnen te studeren.

Het dubbele van sociale netwerken wordt ook door hulpverleners erkend. Heidi De Pauw van opvangcentrum Pag-Asa: 'Heel vaak zijn er familiale banden in het spel. Voor jongeren maakt dat het heel zwaar om eruit te stappen. Ook de schande. Er zijn situaties waarvan wij ons afvragen hoe heb je dat zo lang geslikt? Toch is er soms iets, vaak een werkongeval, waardoor men uit die kring kan breken. Het is een manier om in contact te komen met iemand die zich vragen stelt bij de situatie. Een kind komt op een bepaald moment boven water en wordt dan iemand'

Veel werk, weinig keuze

Wie geen papieren heeft kan niet anders dan in het zwart werken, met alle risico's van dien. De gewone kanalen om aan werk te geraken zijn uitgesloten dus alles verloopt via het eigen netwerk. Maar de harde situatie van jongeren zonder papieren komt niet uit de lucht gevallen. Het is een gevolg van een beleid dat hen en hun families eindeloos in de wachtkamer houdt en hun noden botweg ontkent.

Kranten rondbrengen, fruit plukken, afwassen, oud ijzer verzamelen, muziek spelen en bedelen op straat,... Het zijn allemaal manieren voor jongeren zonder papieren om aan geld te komen. 'Vooral de bouw, de horeca en de schoonmaak zijn risicosectoren voor zwartwerk, net als de land- en tuinbouw', aldus Ludo Beck, hoofd van de dienst Toezicht op Sociale Wetten. 'Dat wil niet zeggen dat het enkel daar voorvalt. Ook in zelfstandige kleinhandel en textielateliers komt illegale arbeid voor.

Voor wie geen papieren heeft is zwartwerk de enige manier om aan werk te geraken. Sommige jongeren doen het uit noodzaak om te overleven, andere willen gewoon geld verdienen. Iedereen heeft zo zijn eigen redenen. Maar vaak is het toch ter ondersteuning van de familie. 'De link tussen extreme armoede en leven zonder papieren is structureel. Deze groep mensen wordt heel bewust uitgehongerd door de overheid.' stelt Nina Henkens van de Beweging voor Kinderen Zonder Papieren. 'De meesten overleven door zwartwerk. Vele houden het hoofd boven water juist omdat ze zich laten uitbuiten.'

Crisis voor iedereen

De huidige economische crisis laat zich het hardst voelen aan wie het zwakst staat in de maatschappij. Lies Horrie, lerares in de Toren van Babel, ziet het niet rooskleurig in. 'Kansarmoede neemt toe. Degene die daar het meest mee geconfronteerd worden zijn zij zonder papieren.' Ze geeft les aan anders-talige nieuwkomers in Gent en krijgt heel wat jongeren zonder papieren achter de schoolbanken. 'Voor de mensen die hier zijn wordt het steeds moeilijker om aan werk te geraken. Toen de economie goed draaide waren ze broodnodig. Nu zijn zij de eerste die eruit vliegen.' Ook Sabine Craenen van Orca ziet het zo. 'De crisis treft clandestiene arbeiders. Niet dat er geen aanbod aan werk is maar ze worden gewoon niet meer uitbetaald.'

De houding van de overheid tegenover jongeren zonder papieren is op zijn minst dubbelzinnig te noemen. Ze mogen hier naar school gaan, -wat de meeste ook doen- maar tegelijk ontbreekt elk toekomstperspectief zolang ze geen papieren hebben.

Make Your Own Rights !

Labour / [or Precarity?] Rights and Migration

Exclusion exists as much within European countries as it does through physical exclusion through the operation of borders. Sara recently returned from time spent in Slovenia with people working in solidarity with sans papiers. Nobody was talking about clandestine entry. The biggest issue was to do with migrant workers, with and without papers and not getting paid, and the fight they were making to secure the right to stay, to work and to get paid for it.

For more than a year, the largest construction company in Slovenia had failed to pay its workers anything, blaming the credit crunch. People were still talking of the fifteen workers who had gone on hunger strike the summer before in protest. These men had come to Slovenia legally, on 2 year working visas, yet with the prize of indefinite stay (and state support and family reunification) if they remained employed, and with the same employer, during this time. Some stayed because of the prize of permanence. Others because having had their contracts terminated before the 2 years was up (canceling work contracts towards the end of the 2 years was common practice among the credit bunch), they were now considered illegal, surplus to requirements, and unable to afford to return. The state denied any responsibility. They had fallen from legitimacy into clandestinity.

Back home, Ann has worked as a social worker for 15 years and now finds she must work 7 days (as in a full 24 hours each day for 7 days) on call (with 4 days off) in order to keep her job. Friends who are out of work sign up for state support, but are only eligible if they can demonstrate they are hunting hard for work. The definition of work here is anything that pays, night shift or day, within a fifty mile radius of home. Benefits have become index linked to an individuals economic productivity. Thats it.

This forms a connection between the migrant workers in Ljubljana and Ann and friends. Human value is gradually becoming synonymous with economic productivity. The migrant workers situation is vastly more precarious than my aunt and friends. The side effects of that exposure is where the comparison ends.

The global trend for more flexible, low skilled, temporary work is real and it affects all workers. If you are poor and desperate, you may find yourself serving the market perfectly: easily fireable,

endlessly replaceable, legally illegitimate, a position rendered insecure. Add the fact that you may come from outside state borders and whats created is the labour underclass that business refuses to acknowledge, let alone admit they need. More than just need. Create and perpetuate. The labouring class that most perfectly fits the real business model of global capital is undocumented migrants. When migrant workers make a claim for rights, or to be treated 'right', the reminder is that they should not claim anything more than the right to slavery. This reminder comes in the form of expulsion or exclusion and is reinforced by the law, that serves the market first, citizens second, but not the sans papiers.

So the notion of rights for migrant workers remains a paradox: between global capital that needs precarious workers, and states that need racial and social homogeneity in the form of a 'nation' to justify its existence. Precarity affects all workers, but unequally. 'Citizens' may experience the precarity of the global labour regime, but still be eligible to the rights inferred upon them by their state. This precarity is less than that experienced by 'non - citizens'.

Within the language of 'democratic' nation-states, rights represent the means by which individuals can protect themselves against the powers of the state. They therefore also act to divide. Entitlement on a sliding scale. On this scale, citizens have more entitlement than non-citizens. Highly skilled workers more of a claim among migrants. Asylum seekers more of a claim than the undocumented who are themselves entitled to nothing. This differentiation sets people against each other again. Between the deserving and supposedly undeserving of rights.

Assigning the term asylum seeker to some, and illegal migrant to others is just a hangover of states'; an attempt to maintain the status quo of divide and rule, between legitimate and illegitimate reasons

people move. This is a fake divide. It says more about the fake nature of rights, and of the fact that rights serve the preservation of state sovereignty, itself second fiddle to the global system of capital.

Undocumented migrant workers fall outside any of these arbitrary categories of rights. The fact that thousands live and work clandestinely in Europe is testimony to their ability to struggle for their rights as action, rather than rights as those that are written down. To fight to make and claim their own rights, rather than to appeal to be given them.

Back in Spring I went to a meeting where the Joint Council for the Welfare of Immigrants presented their new campaign. The I Love [This Love actually is the symbol heart] Migrants campaign aims to show how "migrants have helped Britain prosper. Migrants have allowed Britain to compete as a knowledge economy in a globalised market." I sat in my seat fuming and squirming. Are the JCWI suggesting that we love migrants because they make us money ? Is it suggesting that somehow we have the power to express love upon them ? What about the migrants who aren't economically active ? Do we love them too? The man from the JCWI dismissed my question as naïve. But this campaign is indicative of a wider trend to see migrants in economic terms only and to see rights as connected purely to economic value again. It exists across the rich world and it is massively damaging.

Whether your designation as a worker includes the prefix 'migrant' or not, precarity as a result of way global capital operates affects everybody. Migration is not the issue. It's made out to be the issue, but it isn't. It's the language used to differentiate and divide people. Recognising the precarity we share and that the cause of it is also shared is more crucial. Recognising that we may experience this precarity differently is also important, but it should come second.



Paroles de migrant-es

« Je suis allée à Izmir. De là, on est parti avec un petit bateau. Notre bateau était tellement petit et on était beaucoup trop, on était 20. C'était l'hiver. Les vagues étaient très hautes. La police grecque est arrivée. Leur bateau à eux était beaucoup plus gros que le nôtre. Ils ont commencé à faire des vagues autour de nous. Il faisait nuit et très froid. Ils faisaient des cercles autour de nous et notre bateau a coulé. On est resté comme ça dans l'eau. Il y avait une femme avec sa petite fille, elles sont mortes toutes les deux. L'eau était tellement froide, je ne pouvais plus sentir le sang circuler dans mes jambes. On est resté 12 heures comme ça, 12 heures dans l'eau. Les autres se sont occupés de moi. J'étais enceinte à l'époque, j'ai perdu mon bébé dans l'eau. Je saignais énormément quand ils m'ont sortie de l'eau. On a vu un hélicoptère, je pense que ce sont eux qui ont appelé la police turque. Après les Turcs sont arrivés avec un bateau et après je me suis évanouie. Je me suis réveillée à l'hôpital ».

Extrait d'un entretien réalisé à Istanbul le 10/01/2009 par Migreurop

« Tu sais, tu n'es pas le bienvenu en Grèce. Certains te disent des choses très dures, ils sont très énervés après toi. Ce qu'ils disent est vraiment blessant et déprimant. Parce que tu t'es préparé mentalement pour ce voyage, c'est dur et dangereux, et que tu espères que tu vas passer cette fois. Mais quand ils t'attrapent, tu t'écroules. Tu es déprimé. Si tu commences toi aussi à crier, si tu essaies de dire quelque chose, ils te frappent. Tu sais, on ne leur demande même pas du respect, mais si en plus ils te frappent, tu sais... La police turque, les gendarmes, ils sont vraiment violents, ils frappent fort. Dans leurs prisons, ils ne te donnent pas à manger, ils ne te donnent rien. Ils s'en fichent si tu es vieux, si tu es malade, si tu es enceinte. Tu n'as pas le droit de parler avec eux, pas le droit de demander d'aller à l'hôpital. Si tu le fais, si tu leur parles, ils te frappent. Une fois, il y avait un détenu qui était très malade dans notre cellule. Il était vraiment malade, on a pensé qu'il allait mourir, il était inconscient, il ne bougeait plus, ne répondait pas. On a commencé à faire du bruit pour alerter la police, pour leur dire qu'il allait mourir. Ils sont venus à quatre, et nous ont demandé ce qu'il se passait.

On leur a dit que l'homme allait mourir. L'un d'entre eux avait une bouteille d'eau. Il est entré et lui a vidé la bouteille dessus. Il a dit : "Maintenant, il va mieux". Je ne sais pas pourquoi il a fait ça. Quand on a été libéré, ils l'ont emmené à l'hôpital, et il est resté plus de deux semaines là-bas. C'était en Turquie».

Extrait d'un entretien réalisé à Istanbul le 27/12/2008 par Migreurop

MANIFESTATION

2^{SA} 13H
OCTOBRE

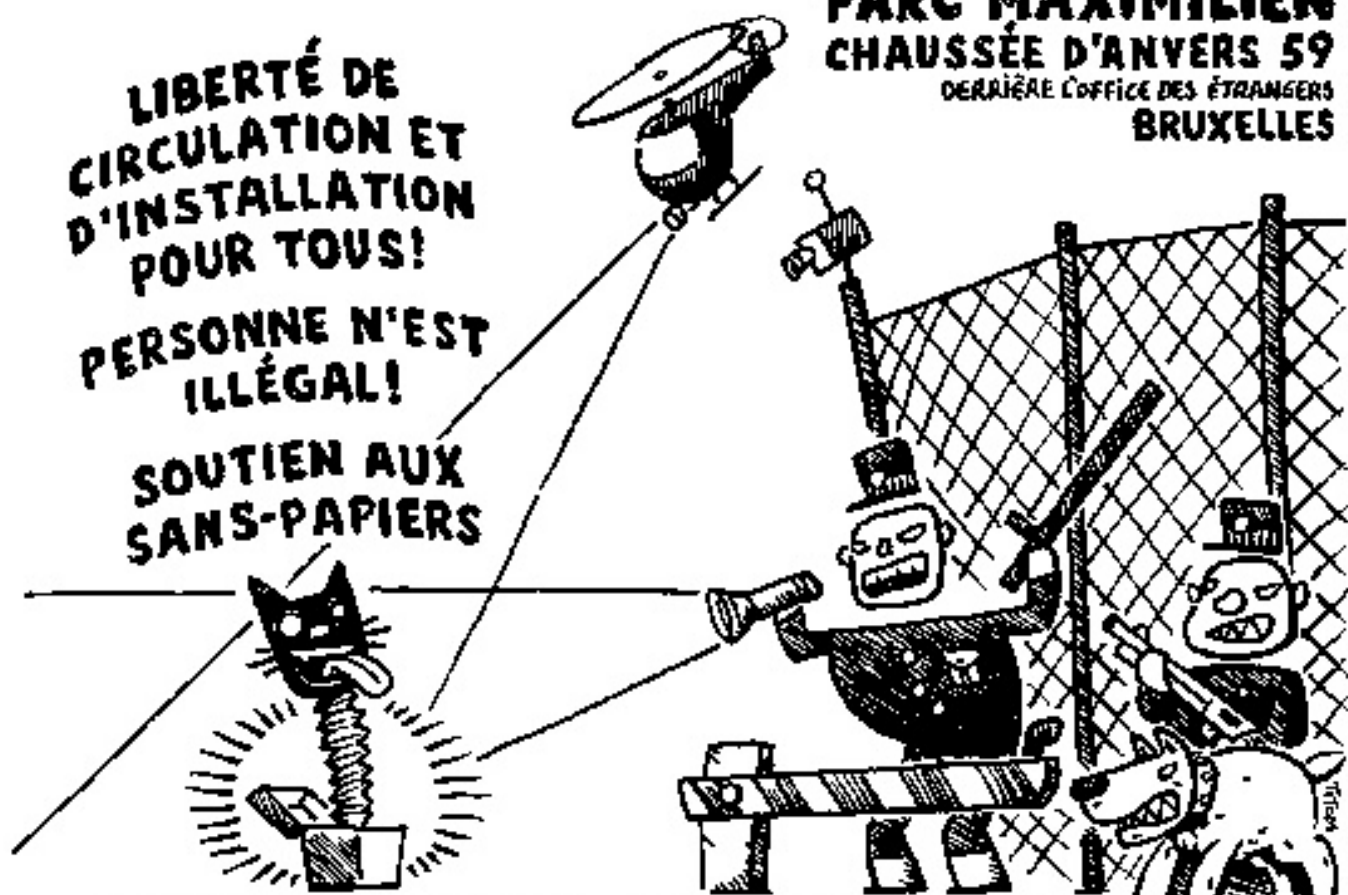


NO

BORDER

LIBERTÉ DE
CIRCULATION ET
D'INSTALLATION
POUR TOUS!
PERSONNE N'EST
ILLÉGAL!
SOUTIEN AUX
SANS-PAPIERS

PARC MAXIMILIEN
CHAUSSEE D'ANVERS 59
DERRIÈRE L'OFFICE DES ÉTRANGERS
BRUXELLES



CONTRE LES SYSTEMES CAPITALISTES ET AUTORITAIRES QUI ENTRAINENT EXIL FORCÉ, GUERRES ET MISERES!

WWW.NO BORDER BXL.EU.ORG